

Lega-InterConsult News

PENKOV, MARKOV & PARTNERS
ATTORNEYS AT LAW

ПЕНКОВ, МАРКОВ & ПАРТНЬОРИ
АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО

Bulgarisches
Wirtschaftsblatt
und staatsrechtlicher Forum

2009

ISSUE 26-27

CIRCULATION 2,200

LIVE ISSUE

АКТУАЛНА ТЕМА

SEPTEMBER - DECEMBER

ROLE OF ENDORSEMENT WITH INTERIM CERTIFICATES

Vladimir Penkov

This article focuses only on cases of commercial transactions for transfer of registered shares and the right to acquire them, respectively. Cases of transferring bearer shares, as well as dematerialised shares, will not be a matter of review in this article. Irrefutably, the transfer of shares is a commercial transaction as defined by the Commerce Act. However, in order for the title over the registered materialised share to be validly transferred to the new transferee, a unilateral statement of will should be made by the transferor by way of an endorsement. The endorsement, itself, is not a component of the factual elements contained in the contract for purchase and sale of a given registered share but constitutes a separate formal abstract transaction.

In cases where a joint stock company has duly printed shares as securities that materialise membership rights, and the shares have been granted to the relevant shareholders, the endorsement by virtue of which

..... continued on page 3

ЗНАЧЕНИЕТО НА ДЖИРОТО ПРИ ВРЕМЕННИТЕ УДОСТОВЕРЕНИЯ

Владимир Пенков

В тази статия ще визирам само случаите на търговска сделка за прехвърляне на поименни акции, съответно правото за придобиването им, като извън вниманието остават случаите на прехвърляне на акциите на преносител и безналичните акции. Няма спор, че прехвърлянето на акции е търговска сделка по смисъла на Търговския закон. За да премине обаче, собствеността на поименната налична акция върху новия приобретател, следва да се извърши едностранно волеизявление на прехвърлителя чрез джиро, като самото джиро не е елемент от фактическия състав на договора за покупко-продажба на поименната акция, а е самостоятелна формално абстрактна сделка.

В случаите, когато акционерното дружество по надлежен ред е отпечтало акциите като ценна книга, материализираща членствените права и същите са предоставени на съответните собственици-акционери, джирото, с което се прехвър-

..... продължава на 3 страница

Live Issue

Role of Endorsement with Interim Certificates

Vladimir Penkov 1

Competition Law

A Perilous Undertaking: Competition on Equal Footing with Prohibited Agreements and Abuse of Dominant Position

Vladimir Penkov, Svetlin Adrianov 5

Commercial Law

New Elements in the Enforcement of Securitizations

Lachezar Raichev 9

Employment Law

EU Citizens Employed by a Bulgarian Company to Work in a Third Country

Dessislav Vladimirov 11

Personal Data Protection

New Regulation Governing the Retention of Internet User Data

Nikolay Kiskinov 14

Commercial Register

The Commercial Register's Practice of Acknowledging Procurators as Representatives

Velyana Hristova 17

Taxation

Taxation of Non-cash Income of Natural Persons

Alexander Stefanov 19

News in the Legislation 27

Questions & Answers 25

Актуална тема

Значението на джирото при временните удостоверения на акционерното дружество

Владимир Пенков 1

Конкурентно право

Опасно равнопоставяне на нелоялната конкуренция със забранените споразумения и злоупотребите с господстващото положение

Владимир Пенков, Светлин Адриянов ... 5

Търговско право

Новости в изгълнението върху обезпеченията

Лъчезар Райчев 9

Трудово право

Назначаване на европейски гражданин от българско дружество с място на работа в трета държава

Десислав Владимиров 11

Защита на лични данни

Новата уредба на събирането на данни за потребителите в Интернет

Николай Кискинов 14

Търговски регистър

Практиката на Търговския регистър при приемане на прокуриста като представител

Веляна Христова 17

Данъчно право

Облагане на непаричните доходи на физическите лица

Александър Стефанов 19

Новости в законодателството 27

Въпроси и отговори 25

Dear colleagues and friends,

All of us live and work in today's global financial and economic crisis. Perhaps each of us deliberates on how to best cope with the problems and implications during this trying time. Bulgaria faces additional complications related to unresolved pending issues pointed out by the European Union and still suspended large amounts of financial resources. How are we to face these challenges, and what can be done?

In one sentence, I think we should work with ever-increasing professionalism, be better trained, display innovative thinking, actively and consistently strive towards positive change, and, last but not least, build trust and contribute to the development of mutual assistance, both team wise and in our relations with clients.

Our contribution in this respect is to supply this summarised Issue 26-27 of our newsletter. Following our consistent practice, we once more strove to be up-to-date and specific.

Our objective in the introductory column, from the perspective of the stability of economic relations and the actual will

of concerned parties, includes interpreting the content of the endorsement on interim certificates of joint stock companies, positioned in their natural and practical proximity to the rights granted by shares.

This issue provides an exceptionally pressing comment, made in connection with the flawed inclusion of unfair competition in the new Competition Protection Act, alongside the prohibited types of agreements and abuse of dominant position – not to mention the substantial difference in the nature of the aforementioned infringements and the need for differentiation of fines.

From the perspective of personal data protection, the compelling article dedicated to Internet user data retention should incite much discussion and interest.

As usual, we have not failed to expound on specific problems in our Commercial Law, Employment Law and Tax Law columns, which facilitates your prompt adjustment to the Bulgarian market. As customary, we introduce news in the legislation, and provide brief answers to questions recently raised in our legal office.

As always, we shall be happy to receive your comments and recommendations.

Meanwhile, I remain with best wishes,

Sincerely yours,
Vladimir Penkov

Драги колеги и приятели,

Всички ние сега живеем и работим в особена обстановка на световна финансово-икономическа криза. Вероятно всеки от нас се пита, какъв е най-добрият начин за справяне с проблемите и последиците. За България е налице и допълнителен аспект свързан с посочените от Европейския съюз проблеми за решаване и все още спрени големи финансови ресурси. Как да посрещнем тези предизвикателства? Какво можем да направим сега? Мисля, че в едно изречение можем да посочим, че трябва да работим все по-професионално, да бъдем все по-добре обучени, да имаме иновативно мислене и активно и устойчиво да работим за позитивните промени, да изграждаме доверие и взаимопомощ, както в колектива, така и в отношенията с клиентите.

Затова, нашият принос в горното е, да Ви представим новия обединен брой 26-27 на вестника. В него сме се постарали отново да бъдем актуални и конкретни.

Още в уводната статия се опитваме, от гледище на стабилността на икономическите отношения и действителната воля на засегнатите страни, да тълкуваме съдържанието на джирото върху временните удостоверения на акционерното дружество, като ги поставяме в естествена-та им практическа близост с правата, които дават акциите.

Изключително належащ е коментарът във връзка с неправилното включване на нелоялната конкуренция наред със забранените споразумения и злоупотребите с господстващото положение в новия ЗЗК, и то без да се наблегне на огромното същностно различие и необходимост от диференциация на санкциите.

Много дискуссионна и интересна е статията, посветена на събирането на данни за потребителите в интернет, от гледна точка на защитата на личните данни.

Както винаги не сме пропуснали и специфични проблеми в рубриците "Търговското право", "Трудовото право" и "Данъчното право", които ще спомогнат за по-бързото Ви приспособяване към българския пазар.

Традиционно Ви запознаваме с новостите в законодателството и даваме кратки отговори на въпроси, поставени в правния ни офис в последно време.

Отново ще очакваме Вашите отзиви и препоръки, и както винаги междуременно оставам с най-добри пожелания.

Ваш
Владимир Пенков

Editorial Board

Chairman	Vladimir Penkov
Coordination	Iskra Stefanova
Translation English	Veselina Hawthorne
German	Sofita Agency
Editing English	Manuela Dimitrova
German	Radost Georgieva
Graphic Design & Print	Bulsa Advertising

Editorial Office

Bl. 22, Entr. A, Izток Dstr.,
(24, Tzarigradsko shose Blvd.)
1113 Sofia, Bulgaria
Tel (00 359 2) 9713935
Fax (00 359 2) 9711191
e-mail: lawyers@penkov-markov.eu
www.penkov-markov.eu

This newspaper is an informational bulletin and is printed for our clients, colleague lawyers working in the state and municipal administration and in the private sector, as well as for all other interested readers.

The information contained herewith does not represent a comprehensive study or legal advice and should not be treated in any way as a substitute for professional legal advice regarding specific legal issues.

The published materials represent the personal opinion of the authors and are not binding on the law firm of Penkov, Markov & Partners or its editorial board.

Редакционна колегия

Председател	Владимир Пенков
Координация	Искра Стефанова
Превод Английски	Веселина Хоторн
Немски	Sofita Agency
Редакция Английски	Мануела Димитрова
Немски	Радост Георгиева

Графичен дизайн & печат

Bulsa Advertising

Адрес на редакцията

ж.к. Изток, бл. 22, вх.А,
(бул. Цариградско шосе 24)
1113 София, България
Тел (02) 9713935
Факс (02) 9711191
e-mail: lawyers@penkov-markov.eu
www.penkov-markov.eu

Този вестник има характер на информационен бюлетин и е предназначен за нашите клиенти, колегите юристи работещи в държавната и общинска администрация и в частния сектор, както и за всички други заинтересовани читатели.

Съдържащата се информация не представлява изчерпателно изследване или правен съвет и по никакъв начин не може да замести професионалния правен съвет относно конкретни казуси. Публикуваните материали изразяват личното мнение на авторите и не обвързват Пенков, Марков и Партньори, както и редакционната колегия.

LIVE ISSUE

АКТУАЛНА ТЕМА

ROLE OF ENDORSEMENT WITH INTERIM CERTIFICATES

Vladimir Penkov

shares are transferred to a third party raises no extraordinary questions, provided that the endorsement contains the elements requisite by law and the established practice.

Interim certificates are handed over to shareholders in return for property contributions made toward given registered shares prior to the registration of a joint stock company. The interim certificates are to serve until the issuance of the shares proper, which replace the interim certificates. Owing to the lack of a set statutory period, this 'interim' state of affairs often lasts for many years after the registration of the joint stock company and even upon multiple increases of company capital or transfer of rights over shares. Interim certificates, which act as substitutes of shares until the issuance of the latter and the registration of a given company (establishment of the subject of law), certify the membership in the company, as well as the right to acquire shares once they have been printed in compliance with the proper procedure.

By the endorsement of an interim certificate to a third party, the third party takes on the legal membership relations and acquires all rights of a shareholder, including the right to participate in the company's general meeting, the right of dividend, the entitlement to make an in-kind contribution with the share rights, or use the shares as a security, as well as other privileges.

It can be sustained that the transferee's rights arise with the mere endorsement, since it is an autonomous formal abstract transaction, as long as all conditions to this end have been met. The act of entry into the book of shareholders shall not be considered as having a constitutive force; it is only relevant with regard to the opposability of the holder's rights towards the company and third parties. Often times, according to the by-laws of the company, in general meetings the membership rights of a shareholder are cer-

ЗНАЧЕНИЕТО НА ДЖИРОТО ПРИ ВРЕМЕННИТЕ УДОСТОВЕРЕНИЯ

Владимир Пенков

лят акциите на друго лице, не предизвиква особени въпроси, ако съдържа изискуемите се от закона и създалата се вече практика елементи.

Срещу направените имуществени вноски, за сметка на записаните акции още преди регистрацията на акционерното дружество, акционерите получават временни удостоверения до отпечатването и заместването им от самите акции и това състояние често, поради липса на определен срок в закона, трае много години след регистрацията на акционерното дружество и дори след извършени неколкочратни увеличения на капитала или прехвърляне на права върху акции. Временните удостоверения, които заместват акциите до тяхното издаване и след регистрацията на дружеството и възникване на правния субект, удостоверяват членството в същото, както и правото за придобиване на акции след тяхното отпечатване по надлежния ред.

Чрез джиросването на същото на друго лице, лицето встъпва в членствените правоотношения и придобива всички права на акционер, като право на участие в ОС, право на дивидент, право да апортира правата върху акции, както и същите да послужат за обезпечение и други.

Може да се поддържа, че правата на приобретателя възникват със самото джино, тъй като то е една самостоятелна формална абстрактна сделка, стига да са изпълнени всички условия за това. Самото вписване в книгата за акционерите не би следвало да се счита, че има конститутивно действие, а има само отношение относно противопоставимостта на правата на титуляра спрямо дружеството и третите лица. Често съгласно устройствените правила на дружеството в общите събрания членствените права на акционер се удостоверяват с временните удостоверения или акци-

tified by interim certificates or shares. The act of entry into the book of shareholders is not a component of the endorsement's factual elements; it is only relevant for the purpose of validating its effect in respect of the company.

Pursuant to the applicable legal regulations, the endorsement causes the transfer of those securities which have the relevant inscription affixed on the back, or which have an allonge (separate document specially enclosed). According to the interpretation of some court panels, where the inscription of the interim certificate endorsement states that the relevant number of shares (specified in the interim certificate), or shares together with all rights they vest, are transferred, the endorsement is null and void. This interpretation also upholds that neither a transfer of shares is in effect (as the shares in question are still not printed) nor a transfer of the interim certificate, itself, (as such an act is not explicitly stated in this vein) in the endorsement. However, in light of the aforementioned statutory function of the endorsement, as well as considering the actual will of the parties, such an interpretation is incorrect. Given that the jurisprudence, the law and the practice position interim certificates and shares (upon the establishment of the subject of law) on equal footing as equivalent manifestations of membership relations, any interpretation to the contrary undermines the stability of commercial relations, and, what's more, enables abuse by non-bona fide stakeholders. This is rendered particularly clear by the explicit provision set out in Article 187, Para 3 of the Commerce Act. It stipulates that the transfer of the interim certificate has the effect of a transfer of the shares, or the rights thereof, which the interim certificate stands for. Therefore, even if a text is included in order to state that the transfer concerns the shares represented by the interim certificate, in view of the aforementioned formal requirements for validity of the endorsement, such text should be acknowledged as a manifestation of will expressed to transfer the interim certificate itself in accordance with the obvious actual will of the parties.

By rule, membership should be transferred by way of the share that materialises it. Yet, since it often happens that this share is not printed for years, the second legal scenario can be applied; that is, the transfer of membership by way of the interim certificate. Naturally, the rule stipulating an impossibility to transfer something that does not exist is valid in this case, too. Con-

ите. Вписването в книгата за акционерите не е елемент от фактическия състав на джирото, а има значение само с оглед действието по отношение на дружеството.

Съгласно действащата правна уредба, чрез джирото се прехвърля именно тази ценна книга, на чийто гръб е направен запис или към която е прикрепен отделен лист (алонж). Поради тази причина считам за неправилно тълкуването на някои съдебни състави, в смисъл, че когато в запис на джирото към временното удостоверение е посочено, че се прехвърлят съответният брой акции (упоменати във временното удостоверение) или акции заедно с всички права по тях, е възможно, предвид още повече и на действителната воля на страните, да се заключи, че такова джиро е нищожно и не е налице нито прехвърляне на акции (тъй като те още не са отпечатани), нито се прехвърля и самото временно удостоверение (тъй като не е изрично отбелязано по този начин) в джирото. След като в юриспруденцията, законът и практиката се равнопоставят временното удостоверение и акцията след създаването на правния субект, като равнопоставен изразител на членствените отношения, считам че едно тълкуване в друг смисъл подкопава не само стабилността на търговските отношения, но дава и възможност за злоупотреби от страна на недоброръководни заинтересовани лица. Това особено ясно проличава от изричната разпоредба в чл. 187, ал. 3, в смисъл, че прехвърлянето на временното удостоверение има действие на прехвърлянето на акциите, които то удостоверява или правата по тях, следователно и да бъде отбелязано, че се прехвърлят акциите, които то удостоверява предвид на посочените вече формални изисквания за валидност на джирото следва да се приемат като израз на изявена воля за прехвърляне на самото временно удостоверение в съответствие с очевидната действителна воля на страните.

Действително, би следвало по правило членството да се прехвърля чрез материализиращата го акция, но след като често същата не се отпечатва с години, може да влезе в употреба втората законна хипотеза на прехвърляне на членството, чрез временно удостоверение. Естествено и тук важи правилото, че не може да се прехвърля нещо, което не съществува, поради което със самото джиро на временното удостоверение, независимо от точната редак-

sequently, regardless of what the precise wording of the inscription is, the endorsement of the interim certificate can transfer only the right of membership in the company and the entitlement to acquire the relevant number of shares, but nothing more than this. Undoubtedly, this procedure should observe the requirements regarding the form of the endorsement.

Nonetheless, it is recommended that stakeholders should be precise when stating the object of transfer (the interim certificate), with a view to avoiding any potential misunderstanding. To this end, it should be expressly stated that the transfer of the interim certificate does not include the transfer of the shares, but only the interim certificate and the related rights. Given the inconsistent court practice, this precision will also prevent potential abuse by third parties with non-bona fide interest.

ция на записа, не може да се прехвърли друго освен членственото право в дружеството и правото на получаване на съответния брой акции. Разбира се при спазване на изискванията за форма на джирото.

Въпреки това, обръщам внимание на заинтересованите лица, че с оглед избягване на евентуални недоразумения свързани с неточното посочване на предмета на прехвърляне, а именно временното удостоверение, да обръщат внимание на прецизното посочване, че с временното удостоверение не се прехвърлят съответните акции, а само временното удостоверение и свързаните с това права. При противоречивата съдебна практика тази прецизност ще предотврати и възможна злоупотреба от страна на трети недобросъвестни лица.

COMPETITION LAW

A PERILOUS UNDERTAKING: COMPETITION ON EQUAL FOOTING WITH PROHIBITED AGREEMENTS AND ABUSE OF DOMINANT POSITION

Vladimir Penkov, Svetlin Adrianov

The new Competition Protection Act was enforced on 1 December 2008, more than one year after the public announcement of the draft act and its introduction by the Commission for Protection of Competition (CPC; the Commission) to the Council of Ministers. It was surprising that the chapter which regulates the different events of unfair competition was reinstated in the final text, tabled by the Council of Ministers

КОНКУРЕНТНО ПРАВО

ОПАСНО РАВНОПОСТАВЯНЕ НА НЕЛОЯЛНАТА КОНКУРЕНЦИЯ СЪС ЗАБРАНЕНИТЕ СПОРАЗУМЕНИЯ И ЗЛОУПОТРЕБИТЕ С ГОСПОДСТВАЩОТО ПОЛОЖЕНИЕ

Владимир Пенков, Светлин Адриянов

На 1 декември 2008 година, повече от година след публичното обявяване и внасянето на законопроекта от КЗК в Министерския съвет за обсъждане, влезе в сила новият Закон за защита на конкуренцията. Изненада беше възстановяването в окончателния текст, предложен от Министерския съвет и приет от Народното събрание, на главата, уреждаща различните състави на нелоялна

and adopted by the National Assembly.

These provisions did not appear in the initial draft of the CPC. In its motives, enclosed with draft, the Commission points out, correctly in our opinion, that 'the protection against unfair competition is not a typical function of competition authorities of EU Member States, but it had been performed by the CPC throughout the years when the Bulgarian legal system lacked a special consumer protection law and an authority assigned with its implementation'. However, the text adopted by the National Assembly restored the powers of the Commission to investigate and sanction acts of unfair competition and all events previously existing in the repealed Competition Protection Act. What's more, the text also introduced new events, including the imitation of a domain or website, as well as the misleading and prohibited comparative advertising, which was transposed into this law from the Consumer Protection Act.

This approach raises many questions of principle, especially in view of the initial content of the draft act and the Commission's motives thereto, and because unfair competition does not fall within the typical prerogatives of the national competition authorities, nor of the European Commission. Furthermore, unfair competition is not subject to regulation by EU competition law. Yet, the lawmaker's aspiration to leave the regulation of unfair competition relations under the thumb of the CPC is understandable, as it is the authority that has been performing this activity (based on previous competition laws) for 18 years and has gained substantial experience and practical expertise in this area.

However, the lawmaker's approach in respect to the sanctions for acts of unfair competition is unacceptable. The new Competition Protection Act (CPA) takes on an uniform course as to the sanctions, where all substantive law infringements under the Act entail the imposition of a fine amounting to 10 percent of the total turnover (calculated for the previous financial year) of the sanctioned undertaking or association of undertakings. This course is understandable in respect of the infringements referred to in Articles 15 and 21 of the Act (i.e. prohibited agreements and abuse of dominant position), given that Article 23 of Council Regulation (EC) No.

конкуренция.

Тези разпоредби не съществуваха в първоначалния законопроект на КЗК, като в мотивите си към него Комисията посочва, според нас правилно, че „защитата от нелоялна конкуренция не е типична за органите по конкуренция на страните-членки на ЕС, но тя бе осъществявана от КЗК в годините, в които в българската правна система липсваше специален Закон за защита по потребителите и орган, на който е възложено изпълнението му". В приетия от Народното събрание текст обаче не само бяха възстановени правомощията на Комисията да разследва и санкционира прояви на нелоялна конкуренция и всички съществуващи в отменения ЗЗК състави, но бяха въведени и нови такива състави, като например имитацията на домейн или интернет страница, както и заблуждаващата и неразрешена сравнителна реклама, която беше пренесена в закона от Закона за защита на потребителите.

Този подход поражда редица принципни въпроси, особено с оглед първоначалното съдържание на законопроекта и мотивите на Комисията към него, а също разбира се и с оглед на това, че действително нелоялната конкуренция не е в рамките на обичайния предмет на компетентност на националните органи по конкуренцията, нито пък на Европейската комисия. Нелоялната конкуренция не е предмет на уредба и от Конкуrentното право на ЕС. Независимо от това може да бъде разбран и стремежът на законодателя да остави регулирането на тези отношения в ръцете на КЗК като орган, осъществявал тази дейност в продължение на 18 години въз основа на предишните закони за защита на конкуренцията, и натрупал огромен опит и практика в тази материя.

Не може обаче да бъде приет подходът на законодателя по отношение на санкциите за прояви на нелоялна конкуренция. В новия ЗЗК е възприет единен подход по отношение на санкциите, като за всички материално правни нарушения по закона се прилага санкция в размер до 10 на сто от общия оборот на санкционираното предприятие или сдружение от предприятия за предходната финансова година. Това е разбираемо по отношение на нарушенията по чл. 15 и чл. 21 от закона (т.е. забранени споразумения

1/2003 lays down such sanctions in the same vein. The Regulation, however, does not in any way pertain, nor apply, to the acts of 'unfair competition'. The sanctions foreseen by the Regulation concern infringements of Articles 81 and 82 of the Treaty Establishing the European Community (reproduced in Articles 15 and 21 of the CPA). The sanctions of the Regulation, however, do not concern any conduct that has an analogue or even a semblance among the events of Chapter Seven of the CPA.

The CPC has repeatedly stated (including in its Methodology for Determining Sanctions under the repealed Competition Protection Act) that basically, infringements of unfair competition harbour a lower degree of public hazard compared to the violations of the antitrust provisions of the CPA. Hence, it is not groundless for the amount of sanctions, with respect to the aforementioned infringements, to be smaller. However, this principle has not been reflected in the vehicle of imposing sanctions under the new Act. Moreover, the new Methodology for Determining Sanctions, as adopted by the CPC upon the entry into force of the new CPA, no longer contains an expression reflecting this ratio of 'degree of public hazard' entailed by the different violations.

The specific methods featuring the Methodology involve explicit criteria and thresholds to form the amount of sanctions (according to type and relative weight of the violation) for prohibited agreements and abuse of dominant position. Thus, the maximum amount of the relevant sanction can be imposed only in the most serious cases of infringement. Such specific methodology is absent with the sanctions for unfair competition. All of the aforementioned is a source of additional concern.

Furthermore, the basis for calculating the sanctions for core anti-competition violations includes 'the sales realised by the undertaking within the territory of the country (Bulgaria) during the last financial year of the period, when the undertaking was involved in the violation', and more particularly, 'the net profit realised by sales of the respective products which are directly or indirectly concerned or might be concerned by the violation'. The amount of the sanction for unfair competition is determined

и злоупотреба с господстващо положение), тъй като така са уредени санкциите и в чл. 23 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета. Регламентът обаче по никакъв начин не се отнася и никак не е приложим към проявите на „нелоялна конкуренция“. Предвидените в него санкции касаят нарушенията по чл. 81 и 82 от Договора на европейската общност, възпроизведени в чл. 15 и 21 от ЗЗК, но не и каквото и да било поведение, което би могло да намери аналог или дори подобие сред съставите на глава седма от ЗЗК.

КЗК неведнъж е заявявала (включително в Методиката за определяне на санкциите по отменения ЗЗК), че нарушенията в областта на нелоялната конкуренция по начало крият по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с нарушенията на антигърстовите разпоредби на ЗЗК, поради което е нормално размерът на санкциите при тези нарушения да бъде по-нисък. Тази принципна позиция, обаче не е намерила израз в механизма на налагане на санкции по новия закон. Нещо повече, в новата Методика за определяне на санкциите, приета от КЗК след влизането в сила на новия Закон за защита на конкуренцията, вече няма израз за това съотношение на степента на обществена опасност при различните нарушения.

Допълнително безпокойство предизвиква факта, че конкретните методи, намерили място в документа са такива, че при санкциите за забранени споразумения и злоупотреба с господство има конкретни критерии и прагове за формиране на размера на санкциите с оглед вида и относителната тежест на нарушението, като по този начин максималният размер на санкцията може да бъде наложен само в най-тежките случаи на нарушения. При санкциите за нелоялна конкуренция такава конкретна методология липсва.

Освен това база за изчисление на санкциите за същинските антиконкурентни нарушения са „продажбите, реализирани от предприятието на територията на страната през последната финансова година от участието му в нарушението“, и по-конкретно – „реализираните нетни приходи от продажби на съответните продукти, които са пряко или косвено засегнати или биха могли да бъдат засегнати от нарушението“. База за определяне размера на санкцията при нелоялна

on the basis of 'the total turnover of the undertaking for the previous financial year'.

It is obvious that the established new regulation and the statutory instruments for its implementation (such as the CPC's Methodology) have not addressed the difference between the true anti-competition acts and the acts of unfair competition, nor their different relative weight and degree of public hazard, respectively. Instead, one and the same maximum amount of the sanction is stipulated. This statutory situation has even created conditions to impose higher sanctions for unfair competition, rather than for prohibited agreements and abuse of dominant position. This approach is totally unacceptable from a legal standpoint, given that the prototype of the sanction adopted by the new law does not concern the so-called 'unfair competition'. Another argument to this end is that none of the sanctions in the Consumer Protection Act, which served as the source for the events of misleading advertising to be transposed into Chapter Seven of the CPA, were changed. Hence, among all violations under the Consumer Protection Act, only the public hazard of misleading and prohibited comparative advertising has drastically increased to such an extent that these infringements are now sanctioned by a fine of up to 10 percent of the total turnover of the undertaking for the previous year, instead of by a sanction of BGN 1,000 to BGN 15,000.

In light of all this, it is apparent that the new Competition Protection Act and the statutory instruments for its implementation introduce repressive measures in respect of business, and, rather than promoting competition, they create legally unfounded prerequisites for imposing unjustified and disproportionately high sanctions for certain types of violations. This is not only to the detriment of the free market, but also does not find support in the norms of *acquis communautaire*. For this reason, we believe that Chapter Fourteen of the Competition Protection Act, as well as CPC's Methodology for Determining Sanctions, need to be revised so as to ensure an adequate sanctioning policy (proportionate to the public hazard of the violations) which, at the end of the day, will benefit the competition.

конкуренция е „общият оборот на предприятието за предходната финансова година“.

Очевидно е, че при така установената нова законова уредба и актове по прилагането ѝ, какъвто е Методиката на КЗК, не е взето предвид различието между действителните антиконкурентни действия и действията на нелоялна конкуренция, респективно различната им относителна тежест и степен на обществена опасност. Вместо това е даден един и същи максимален размер на санкцията, като дори са създадени условия за нелоялна конкуренция на практика да бъдат налагани по-високи санкции, отколкото за забранени споразумения и злоупотреба с господстващо положение. Този подход е абсолютно неприемлив от правна гледна точка като се има предвид, че прототипът на санкцията, възприета от новия закон, не касае т.нар. „нелоялна конкуренция“. Допълнителен аргумент в тази насока е и обстоятелството, че никоя санкция в Закона за защита на потребителите, откъдето съставите за заблуждаващата реклама бяха пренесени в глава седма на ЗЗК, не е променена. Така се оказва, че от всички нарушения по Закона за защита на потребителите единствено обществената опасност на заблуждаващата и неразрешената сравнителна реклама рязко е нараснала до степен, че вместо със санкция от 1 000 до 15 000 лв., тези нарушения вече се наказват със санкция в размер на до 10% от общия оборот на предприятието за предходната година.

При всичко това, очевидно е, че новият Закон за защита на конкуренцията и актовете по приложението му въвеждат репресивни мерки по отношение на бизнеса и вместо да насърчават конкуренцията създават правно необосновани предпоставки за неоправдани и непропорционално високи санкции за определени видове нарушения. Това не само е в ущърб на свободния пазар, но и не намира упование в нормите на правото на Европейския съюз. Поради това считаме, че е необходима ревизия на глава четиринадесета от Закона за защита на конкуренцията и Методиката на КЗК за определяне размера на санкциите по начин, който да осигури адекватна и пропорционална на обществената опасност на нарушенията санкционна политика, която в края на краищата ще бъде и в полза на конкуренцията.

COMMERCIAL LAW

ТЪРГОВСКО ПРАВО

NEW ELEMENTS IN THE ENFORCEMENT OF SECURITIZATIONS

Lachezar Raichev

The new Civil Procedural Code, which entered into force on 01 March 2008 introduced some new elements in the procedure of enforcement against securities provided by debtors.

1. It introduces a new procedure, called order proceedings, whereby, in certain cases, the creditor may request the issuing of an enforcement order by the regional court exercising jurisdiction over the debtor's permanent address. Upon the granting of the request, the court issues an enforcement order with a copy of it served to the debtor. In addition to the other mandatory elements, the enforcement order should contain an indication of the obligation wherewith the debtor must comply, and an invitation to comply within two weeks after service of the order. Within the same time limit, the debtor may lodge an objection to the court without having to present any justification. In such cases the court instructs the applicant that he may bring an action regarding the receivable within one month. If the debtor fails to lodge an objection or to comply, the enforcement order becomes effective and the court issues a writ of execution.

2. When the creditor's receivable, regardless of its value, is based on documents expressly enlisted in the law, the creditor may approach the court with a motion to decree an immediate enforcement and to issue a writ of execution. An objection to the enforcement order does not stay the coercive enforcement. In other words, in the event of an objection, the creditor will have to submit an action application in respect of his receivables and coercive enforcement against the debtor will continue throughout

НОВОСТИ В ИЗПЪЛНЕНИЕТО ВЪРХУ ОБЕЗПЕЧЕНИЯТА

Лъчезар Райчев

Влезият в сила от 01.03.2008 год. нов Граждански процесуален кодекс (ГПК) въвежда някои нови моменти в процедурата за принудително изпълнение върху обезпечения, предоставени от длъжници.

1. Въвежда се нова процедура, наречена „заповедно производство“, според която в определени случаи, кредиторът може да поиска от районния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника издаването на „заповед за изпълнение“. При уважаване на искането съдът издава заповед за изпълнение, препис от която се връчва на длъжника. В заповедта, наред с други формални реквизити, се посочва задължението, което длъжникът трябва да изпълни и се отправя покана за изпълнение в двуседмичен срок от връчването. В същия срок длъжникът може да подаде писмено възражение до съда, без да се изисква обосновка на възражението. В този случай съдът дава указания на кредитора, че може да предяви иск за вземането си в едномесечен срок. Ако длъжникът не направи писмено възражение или не изпълни задължението си, заповедта за изпълнение влиза в сила и съдът издава изпълнителен лист срещу длъжника.

2. Когато вземането на кредитора, независимо от неговата цена, се основава на лимитивно изброени в закона документи, кредиторът може да поиска от съда да постанови т.н. „незабавно изпълнение“ и да издаде директно изпълнителен лист. Възражението на длъжника срещу издадената по този начин заповед за изпълнение не води автоматично до спиране на принудителното изпълнение. Казано с други думи, в случай на възражение, кредиторът ще трябва да предяви иск за вземането си срещу длъжника, но докато трае исковия процес принудителното изпълнение срещу длъжника ще продължава, освен ако длъжникът не поиска от съда да постанови спиране срещу предоставяне на надлежно

the action procedure. If the creditor's application is turned down by an effective court ruling, the execution is terminated and the court issues a writ of execution against the creditor for recovery of the amounts collected on the basis of immediate enforcement.

3. Some of the more important documents that justify an application for immediate enforcement are as follows:

3.1. A notarial act, a settlement or another contract bearing notarized signatures in respect of the obligations contained therein to pay sums of money or other liabilities, as well as obligations to deliver particular things. The practical meaning of the above could be explained as follows:

It could be assumed that once the debtor signs before a notary a document providing for an obligation for the payment of money, this obligation exists effectively and where the creditor fails to settle it, the creditor should be entitled to an order for immediate enforcement and a writ of execution, and proceed with the execution against the debtor's property. Where the debtor objects to the order, the creditor files an application for proving his receivable and the execution continues until the application is rejected by the court.

3.2. An abstract of the registered pledges registry on a recorded security interest and on commencement of foreclosure: in respect of the delivery of pledged things.

3.3. An abstract of the registered pledges registry on a recording of a contract for sale with retention of title until payment of the purchase price or a lease contract: in respect of the return of corporeal things sold or leased;

3.4. A contract of pledge (meaning an effective pledge, with the pledged thing being handed over to the creditor by the debtor) or a mortgage deed. The practical benefit for the creditor in such cases is the opportunity to obtain an

обезпечение на кредитора. Съдът може да спре производството по искане на длъжника и когато същият представи в срока за възражение убедителни писмени доказателства. Ако искът на кредитора бъде отхвърлен с влязло в сила съдебно решение, изпълнението се прекратява и съдът издава изпълнителен лист на длъжника срещу кредитора за връщане на събраните в рамките на допуснатото незабавно изпълнение суми.

3. По-важните документи, на които може да се основава искането за издаване на заповед за незабавно изпълнение са следните:

3.1. Нотариален акт, спогодба или друг договор, с нотариална заверка на подписите, относно съдържащи с в тях задължения за заплащане на парични суми или задължения за предаване на определени вещи. Практическият смисъл в този случай може да бъде обяснен така:

Може да се предполага, че след като длъжникът е подписал пред нотариус документ, съдържащ задължение за плащане на парична сума, то това задължение наистина съществува и, ако длъжникът не го погаси в срок, то кредиторът следва да има правото да получи заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист и да започне изпълнението върху имуществото на длъжника. Ако длъжникът все пак възразява срещу заповедта, кредиторът предявява иск за доказване на вземането си, но изпълнението продължава, докато искът не бъде отхвърлен от съда или съдът не спре изпълнението по искане на длъжника при изпълнение на посочените по-горе предпоставки.

3.2. Извлечение от Регистъра на особените залози за вписано обезпечение и за пристъпване към изпълнение върху обезпечението – по отношение на предаването на заложените вещи.

3.3. Извлечение от Регистъра на особените залози за вписан договор със запазване на собствеността до изплащане на цената или договор за лизинг – относно връщането на продадени или отдадени на лизинг вещи.

3.4. Договор за залог (има се предвид реален залог, чрез предаване от длъжника на кредитора на заложената вещь) или договор за ипотeka. Практическата полза за кредитора в този

order for immediate enforcement and a writ of execution in respect of the pledged things.

3.5. Promissory note

The above procedures do not apply in cases where the order for immediate enforcement and the writ of execution are issued on the basis of a promissory note. Where a debtor under a promissory note objects in writing an immediate enforcement before the court, the enforcement is halted and does not continue during the action procedure in respect of the creditor's receivable and the writ of execution that has been issued, will be invalidated.

Having said the above, we come to the conclusion that the writ of execution, while still existing as a pledge and receivables instrument, practically loses the meaning it used to have prior to the entry into force of the new Code of Civil Procedure which treated it as an indisputable justification for out-of-court judicial enforcement.

This is why creditors are advised against accepting promissory notes for pledges on corporeal immovables and receivables instituted by the Registered Pledges Act, and against providing bank guarantees in securing their receivables.

случай е възможността да се снабди със заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за предаването на заложените вещи.

3.5. Запис на заповед

Горните процедурни правила обаче не се отнасят до случая, когато заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителният лист са издадени въз основа на запис на заповед. Ако длъжникът по записа на заповед направи писмено възражение до съда срещу допуснатото срещу него незабавно изпълнение, изпълнението ще бъде спряно служебно от съда и няма да продължава за времето, в което се води исковият процес относно съществуването на вземането на кредитора. При непредявяване на иск за вземането в срок, съдът обезсилва заповедта за изпълнение и изпълнителния лист.

Изложеното дава основание да заключим, че макар и да продължава да съществува като инструмент за обезпечение на вземания, записът на заповед губи практическото значение, което е имал до влизането в сила на новия ГПК, когато е бил третиран като безспорно извънсъдебно изпълнително основание.

Затова е препоръчително за кредиторите да предпочетат вместо или наред с записа на заповед учредяването на залози върху движими вещи и вземания, учредени по реда на Закона за особените залози и предоставянето на банкови гаранции при обезпечаване на вземанията си.

EMPLOYMENT LAW

EU CITIZENS EMPLOYED BY A BULGARIAN COMPANY TO WORK IN A THIRD COUNTRY

Dessislav Vladimirov

Upon Bulgaria's accession to the European Union (EU), there has been increasing interest in issues related to the employment of EU Member State citizens by Bulgarian companies with

ТРУДОВО ПРАВО

НАЗНАЧАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКИ ГРАЖДАНИН ОТ БЪЛГАРСКО ДРУЖЕСТВО С МЯСТО НА РАБОТА В ТРЕТА ДЪРЖАВА

Десислав Владимир

След присъединяването на България към Европейския съюз (ЕС) все по-актуални стават въпросите, свързани с назначаването на гражданин на държава членка на ЕС от българско

place of work in a third country which is not a EU member. In this regard, upon review of the applicable statutory regulations, it should be pointed out that citizens of EU Member States are entitled to exercise their right to freedom of movement, with a view to working in the Republic of Bulgaria without a work permit. In addition, employment procedures in such cases do not differ from the ones regulating the recruitment of Bulgarian citizens.

Despite the lack of explicit statutory provisions, we can conclude that it is legally admissible for a Bulgarian company to employ an EU citizen with a workplace in a third country, inasmuch as no specific prohibitions exist. From a regulative standpoint, employees then shall be treated as Bulgarian citizens, since they originate from an EU Member State.

In this respect, relations having to do with the employment of EU citizens by a Bulgarian company are regulated by the Bulgarian labour legislation. In particular the provisions of the Regulation on Labour and Insurance Relations Concerning Bulgarian Citizens Sent to Work Abroad by Bulgarian Employers (RLIRCBC-SWABE) should be observed. The Regulation provides general guidelines regarding the arrangement of employer-employee relations, where the latter has been sent to work abroad, and namely payment of employment remuneration, costs related to sending the employee abroad, paid annual leave, ensuring medical aid, as well as other aspects. As to the employment relations, which arise upon assuming the job position, they will be governed by the law, which the parties have chosen in the employment agreement. Nevertheless, if a mandatory rule of the third country provides better protection for the employee, such law shall apply, regardless of the governing law chosen by the parties. Where no governing law has been chosen, the law of the country in which the employee normally works, and namely the third country, shall apply.

Attention should also be paid to tax and social insurance relations between the Bulgarian company in the capacity of employer and the employees who will be recruited to work in a

дружество с място на работа в трета държава, която не е членка на ЕС. В тази връзка, след изследване на приложимата нормативна уредба, следва да се отбележи, че гражданите на държави-членки на Европейския съюз могат да упражняват правото си на свободно движение с цел работа в Република България без да им е необходимо разрешение за работа и процедурата по назначаване не се различава от тази по назначаване на български граждани.

Макар да липсва изрична правна уредба, доколкото няма и конкретни забрани за това, можем да заключим, че е правно допустимо българско дружество да назначи гражданин на ЕС с място на работа в трета държава. От регулаторна гледна точка в този случай служителите ще се третират като български граждани, тъй като идват от страна, която е член на Европейския съюз.

В тази връзка, отношения по назначаването на работа на гражданин на ЕС от българско дружество се регламентират от българското трудово законодателство. Като по-конкретно следва да се съблюдават изискванията на Наредба за трудовите и осигурителните отношения на българските граждани, изпратени на работа в чужбина от български работодатели (НТООБГИРЧБР). Наредбата дава основни насоки при уреждането на отношенията работодател-работник изпратен на работа в трета държава, а именно изплащане на трудовото възнаграждение, разходи по изпращането на работника в чужбина, платен годишен отпуск, осигуряването на медицинска помощ и др. Що се отнася до трудово-правните отношения, възникващи след постъпването на работа, то те ще се регулират от правото избрано от страните в сключения между тях трудов договор, но ако повелително право на трета държава предвижда по-добра защита за работника/служителя, то ще се прилага независимо от избора. В случаите когато няма избор на приложимо право ще се прилага правото на държавата, в която работника/служителя обичайно полага своя труд, а именно третата държава.

При изследването на проблема следва да се обърне внимание също на данъчните и осигурителните отношения между българското дружество – работодател и служителите, които ще бъдат назначавани в трета държава. В

third country. Generally, these relations shall be regulated by Bulgarian law as well. However, given the presence of an international element, it is quite likely that the law of the respective third country, where the employee performs their duties, shall also be applicable.

The observance of the labour legislation and the occupational health and safety rules shall normally be controlled by the Bulgarian authorities. However, since the workforce will be utilized in a third country, it can be anticipated that the local authorities will also undertake the relevant control activities.

Due to the presence of an international element in the employment relation, a check is recommended as to whether the Republic of Bulgaria has signed a double taxation treaty with the country where the employee will work. Otherwise, one should take into account the specific requirements, which the local legislation may stipulate with regard to the recruitment of employees who will work in the local offices, the accompanying tax and social insurance obligations, as well as the potential need to have a work and residence permit issued.

A risk that may potentially occur would be the likelihood of employee's profits to be taxed by the two countries, independently from each other, due to the lack of explicit regulation of the tax relations between Bulgaria and the third country. In this regard, it would be constructive to additionally examine the possible collision between the statutory requirements of the tax and social insurance legislation as applicable in Bulgaria and in the third country as a non-EU Member State.

The lack of explicit statutory provisions governing this issue generates additional difficulties when settling such relations. A future regulation would benefit not only employers and employees, but the public authorities as well. The latter would be able to determine the relevant legal framework and provide guidelines for the settling of relations which arise in connection with the employment of an EU citizen assigned by a Bulgarian company to work abroad.

общия случай тези отношения също се регулират от българското законодателство, но поради наличието на международен елемент е много възможно да е приложимо и законодателството на съответната държава, в която те изпълняват трудовите си задължения.

По принцип контролът по спазване на трудовото законодателство и здравословните и безопасни условия на труд ще бъде осъществяван от българските органи. Тъй като обаче трудовата сила се предоставя в трета държава, може да се очаква, че местните власти също ще осъществяват съответен контрол.

Поради наличието на международен елемент в трудовото правоотношение е добре да се установи дали с държава, в която работникът или служителят ще изпълняват трудовите си задължения, Република България има спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, както и евентуална спогодба относно държавното обществено осигуряване, тъй като в противен случай трябва да се съобразят особените изисквания, които местното законодателство може да предвижда по отношение на назначаването на служители с място на работа в местните дружества и свързаните с това данъчни и осигурителни задължения, както и евентуална необходимост от разрешително за работа и пребиваване.

Като евентуален риск следва да се отбележи, че в случай на липса на изрична регулация на данъчните отношения между България и третата държава, е възможно двете държави, независимо една от друга, да обложат с данък доходите на служителите. В тази връзка е добре да се изследва допълнително възможната колизия между правните изисквания на данъчното и осигурителното законодателство, приложимо в България и това на третата държава, като страна, която не е член на Европейския съюз.

Липсата на изрична нормативна уредба по този въпрос създава допълнителни трудности при уреждането на тези отношения. Една бъдеща регламентация би била полезна не само за работодателите и работниците, респективно служителите, но и за държавните органи, които ще могат да определят рамки и да дават насоки за уреждането на отношенията, възникващи по повод назначаването на гражданин на ЕС от българско дружество с място на работа в чужбина.

PERSONAL DATA PROTECTION

ЗАЩИТА НА ЛИЧНИ ДАННИ

NEW REGULATION GOVERNING THE RETENTION OF INTERNET USER DATA

НОВАТА УРЕДБА НА СЪБИРАНЕТО НА ДАННИ ЗА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ В ИНТЕРНЕТ

Nikolay Kiskinov

Николай Кискинов

On 6 March 2009, the extensively discussed amendments to the Electronic Communications Act were published in the State Gazette. One of the most pivotal aspects of the new legal framework is the regulation regarding the retention of consumer data by providers of public communications networks and/or of publicly available electronic communications services. This subject found a vigorous response with the general public, mostly in connection to the discussions concerning the legality of the renowned Ordinance 40, regarding consumer data storage. As a result of the appeal against this ordinance before the Supreme Administrative Court, the ordinance was partially repealed, and the National Assembly commenced extensive debates aimed at reconsidering the regime which governs the consumer data retention and the adduction of such data to the competent state authorities, such as the Ministry of Interior and the State Agency for National Security.

The amendments, enforced on 10 March 2009, address the following:

1. The retention of data can now be performed solely for the purpose of detection and investigation of serious criminal violations, as well as cybercrime. Limiting the scope of the law to "serious crime" is, to a great extent, consistent with the recommendations of experts, as tabled in the course of the consultations, and is in compliance with the provisions of Directive 2006/24/EC.
2. The 12-month period of retention was maintained. This is an important clarification, as ideas for this timeframe to be changed to 6 or 24 months had been voiced during the debates.
3. The categories of data that can be retained were set forth.

На 6-ти март 2009 г. в Държавен вестник бяха обнародвани широко дискутираните изменения в Закона за електронните съобщения. Един от най-съществените моменти в новата правна уредба е регулирането на събирането на данни за потребителите от страна на предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги. Тази тематика получи особено силен отзвук в обществото, най-вече покрай дискусиите относно законосъобразността на известната Наредба 40 относно запазването на данните на потребителите. Вследствие на обжалването на тази наредба пред Върховния административен съд, тя беше частично отменена, а в Народното събрание започнаха широки дебати за преосмисляне на режима на събиране на данните за потребителите и за предоставянето им на съответните държавни органи като МВР и ДАНС.

Измененията, които влязоха в сила на 10 март 2009 г. се състоят в следното:

1. Събирането на данните вече може да се осъществява единствено за разкриване и разследване на тежки престъпления и компютърни престъпления. До голяма степен ограничаването на обхвата на закона до „тежки престъпления“ отговаря на предложенията на експертите в процеса на дискусиите и е в съответствие с Директива 2006/24.
2. Запазен е срокът на запазване на данните - 12 месеца. Това е важно уточнение, тъй като в дебатите имаше идеи този срок да бъде изменен на 6 или 24 месеца.
3. Определени са данните, които могат да бъдат събирани;
4. Запазено е ограничението, че данните не могат да разкриват съдържанието на съоб-

4. The restrictive provision which stipulates that data shall not reveal the communication contents was maintained.

5. It was stipulated that data shall be destroyed at the end of the 12-month period of retention.

6. In accordance with the judgment of the Supreme Administrative Court, guarantees were established with respect to the adduction of data to the competent public authorities. Pursuant to Article 251(4), data shall be retained, stored and used in compliance with the conditions and the procedure set forth in the Special Intelligence Means Act and the Criminal Procedure Code.

The new legal regulation stipulates retention of data which is necessary to:

- Trace and identify the source and destination of communication.
- Identify the date, time, duration and type of communication.
- Identify the users' communication equipment, or what purports to be their equipment, as well as the geographic location of cells by reference to their location labels.

The data retained in connection with granting access to e-mail, Internet and Internet telephony is of special practical importance. By and large, such data include information precisely identifying the user, the time of usage of the service and persons involved in the communication.

The amendments to the legal regulation governing the consumer data storage were intended to bring the Electronic Communications Act in compliance with Directive 2006/24/EC. Ensuring guarantees regarding access to data and for retention of data relating to severe crime has accomplished, to a great extent, the targeted legislative alignment.

Still, lawmakers have deviated from the provisions of Directive 2006/24/E and this obliquity is once more manifested in the extensive scope of cases where the retention of consumer data is allowed. The Electronic Communications Act (ECA) digresses from Directive 2006/24/EC in view of the following aspects:

щенията;

5. Определено е данните се унищожават след изтичане на 12 месечния срок;

6. В съответствие с решението на Върховния административен съд са определени гаранции за предоставянето на данните на държавните органи. Съгласно чл. 251, ал. 4 данните се събират, съхраняват и използват при условията и по реда на Закона за специалните разузнавателни средства и Наказателно-процесуалния кодекс.

Съгласно новата правна уредба могат да се запазват данни, които са необходими за следното:

- проследяване и идентифициране на източника и направлението на връзката;
- датата, часа, продължителността и типа на връзката;
- идентифициране на крайното електронно съобщително устройство на потребителя или на това, което се представя за негово крайно устройство, както и идентификатор на използваните клетки.

С особено практическо значение са данните, които могат да бъдат събирани във връзка с предоставянето на електронна поща, Интернет и Интернет телефония. Най-общо това са данните, които идентифицират точно потребителя, момента на използване на услугата и участващите в комуникацията лица.

Измененията в правната уредба на запазването на данни за потребителите трябваше да бъдат насочени към съобразяване на Закона за електронните съобщения с Директива 2006/24. Осигуряването на гаранции за достъпа до данните и определяне на събирането им за тежки престъпления до голяма степен постигат целеното съответствие.

Все пак обаче законодателят отново е допуснал отклонение от изискванията на Директива 2006/24 и това отклонение отново се изразява в прекомерно разширен обхват на случаите, в които могат да се събират данни за потребителите. Отклонението на ЗЕС от Директива 2006/24 се състои в следното:

1. Съгласно чл. 1 от Директива 2006/24 данните могат да бъдат събирани единствено за

1. Pursuant to Article 1 of Directive 2006/24/EC, data can be retained only for the purpose of the investigation, detection and prosecution of serious crime, as defined by each Member State in its national law.
2. Article 251(1) of the ECA specifies that, in addition to serious crime, data can also be retained for the purpose of detection and investigation of cybercrime.
3. Serious crime, as defined by Article 93(7) of the Criminal Code, is any crime which involves punishment in the form of imprisonment for more than five years, life imprisonment or life imprisonment without parole.
4. According to the Criminal Code, cybercrime does not qualify as 'serious crime'. The only exception to this rule is Article 319(8) of the Criminal Code, which stipulates one to eight years of imprisonment in cases of severe consequences caused by unauthorised copying, using or accessing cyber data contained in a computer system relating to information which constitutes state secret or other classified information protected by law.

The aforementioned leads to the conclusion, that Article 251(1) of the Electronic Communications Act once more, illegitimately and in deviation of Directive 2006/24/EC, broadens the spectrum of cases where consumer data shall be subject to retention. What causes concern here is the fact that cybercrime, which is fairly diverse and encompasses most of the actions undertaken on the Internet, can serve as proper grounds for the adduction of consumer data in virtually all kinds of situations. In order to resolve this issue and bring the ECA into line with Directive 2006/24/EC, lawmakers can resort to one of the following actions:

1. Amend Article 251(1) of the Electronic Communications Act, where the phrase "and crime under Chapter Nine 'A' of the Criminal Code" is struck out.
2. Amend the Criminal Code, where the cybercrime punishment period is increased to over five years so that cybercrime can qualify as 'serious crime', as per the meaning of the Criminal Code.

целите на разследването, установяването и преследването на тежки престъпления, по смисъла на правото на съответната държава-членка;

2. Чл. 251, ал. 1 посочва, че освен за тежки престъпления данните могат да бъдат събирани и за нуждите на разкриване и разследване на компютърни престъпления.
3. Тежки престъпления по смисъла на чл. 93, т. 7 от Наказателния кодекс са тези, за които се предвижда наказание лишаване от свобода повече от 5 години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна;
4. Компютърните престъпления не са тежки престъпления по смисъла на Наказателния кодекс. Единственото изключение от това правило е чл. 319, ал. 8 от НК, който предвижда при тежки последици от копиране, използване или осъществяване на достъп до компютърни данни в компютърна система без разрешение по отношение на информация, представляваща държавна или друга защитена от закон тайна наказание лишаване от свобода от 1 до 8 години.

От посоченото може да се направи извод, че чл. 251, ал. 1 от Закона за електронните съобщения отново разширява неправомерно и в отклонение от Директива 2006/24 случаите, в които могат да бъдат събирани данните за потребителите. Притеснителното в случая е, че компютърните престъпления, които са сравнително разнообразни и обхващат повечето действия в Интернет, могат да бъдат подходящ повод за предоставяне на данните на потребителите в почти всички ситуации.

За разрешаването на този въпрос и привеждането на ЗЕС в съответствие с Директива 2006/24 може да се предприеме едно от следните действия:

1. Промяна в чл. 251, ал. 1 на Закона за електронните съобщения като думите „и престъпления по глава девета "а" от Наказателния кодекс" бъдат заличени;
2. Изменение на Наказателния кодекс и увеличаване на наказанията за компютърните престъпления на над 5 години, за да могат те да бъдат квалифицирани като тежки по смисъла на Наказателния кодекс.

COMMERCIAL REGISTER

ТЪРГОВСКИ РЕГИСТЪР

THE COMMERCIAL REGISTER'S PRACTICE OF ACKNOWLEDGING PROCURATORS AS REPRESENTATIVES
Velyana Hristova
ПРАКТИКАТА НА ТЪРГОВСКИЯ РЕГИСТЪР ПРИ ПРИЕМАНЕ НА ПРОКУРИСТА КАТО ПРЕДСТАВИТЕЛ
Веляна Христова

The Commerce Act (CA), Article 21 et seq., lays down the procurator as a statutory proxy of a commercial company or trader. In this quality, the procurator, by virtue of the law, is entitled to undertake all actions and transactions related to the exercise of business on behalf of the trading entity and for the latter's expense. The procurator's powers arise from the law (e.g. Decision of Sofia Regional Court, dated 16 January 2008, case No. 1107/2007). This regulation, in respect of the procurator's representation powers, aims at guaranteeing the stability of legislative turnover and ensuring security for third parties that enter into relations with the commercial company.

On the premise of the procurator's characteristics and representation powers outlined above, by virtue of the representation power vested by the procurator, and subject to no further authorisation, the procurator is entitled to perform all undertakings that the trader themselves can perform when carrying out their activity. In light of the aforementioned, one cannot fathom the practice of the Registry Agency rejecting the registration, deletion or disclosure of acts and circumstances concerning the trader, based on an application signed by a procurator. The Agency's rationale for such rejection is that any request signed by a procurator originates from an illegitimate person.

The scope of the procurator's representation power is laid down by the law, as well as emphasized by the Supreme Court of Cassation, Ruling No. 173 in civil case No. 134/2000, and, as of the procurator registration in the Commercial Register, the representation is enforceable against third parties in this same scope. The procurator's representation power also encompasses the right to empower an attorney, with a view to procedural representation of the commercial company. Per argumentum a

Търговският закон (ТЗ) в чл. 21 и следващите урежда фигурата на прокуриста като пълномощник на търговеца, който по силата на закона има право да извършва всички действия и сделки, свързани с упражняване на търговското занятие от името на търговеца и за негова сметка. Правомощията на прокуриста произтичат от закона (вж. напр. и Решение от 16.01.2008 г. на ОС – София по гражданско дело № 1107/2007 г.). Тази уредба на представителните правомощия на прокуриста цели да гарантира стабилността в правния оборот и да създаде сигурност за третите лица, които влизат в правоотношения с търговеца.

При така посочените характеристики на фигурата на прокуриста и неговите представителни правомощия, прокуристът по силата на представителната си власт, произтичаща от прокуратата и без необходимост от допълнително упълномощаване, има право да извършва всички действия, които и самият търговец може да извършва при осъществяване на дейността си. Ето защо, необяснима е утвърдилата се практика на Агенцията по вписванията да отказва вписване, заличаване или обявяване на актове и обстоятелства за търговеца въз основа на заявление, подписано от прокурист с аргумент, че заявлението изхожда от нелегитимирано лице.

Както изтъква и Върховният касационен съд в свое определение № 173 по гр.д. №134/2000 г. обемът на представителната власт на прокуриста е определен от закона и от момента на вписването на прокуратата в Търговския регистър представителството е противопоставимо на трети лица именно в този обем. В представителната власт на прокуриста се включва и правото да упълномощава адвокат с оглед на процесуалното представител-

fortiori, in order to authorise a third party (attorney) to procedurally represent the trading entity before a court of law, procurators ought to have such entitlement themselves. Moreover, according to the CA, limited possibilities exist to restrict the procurator's powers. These possibilities are set out in Article 22(1) of the CA, which stipulates that the procurator shall not be entitled to alienate or encumber real estates of the trading entity, unless explicitly authorised to do so, where such authorisation can be limited only to the operation of a separate branch.

Arguments in favour of the procurator representing a trading entity before the Commercial Register are also furnished by the analysis of the regulation as to the registration of the managing director and the procurator, where the procedures, as well as the requirements, for registering the procurator and the managing director, who is vested with unlimited powers for company representation, are almost identical. Both the appointment of the managing director and the authorisation of the procurator shall be submitted for registration in the Commercial Register. When registering the managing director in the Commercial Register, a specimen of the relevant person's signature shall be presented. The same is valid in respect to the procurator registration. Both the managing director and the procurator obtain their capacity upon their registration with the Commercial Register in the trading entity's file, and the limitation of their representation powers is not enforceable in respect to third parties.

The most significant distinction between the power of the managing director and the procurator is related to their selection, appointment and dismissal. Whereas the selection, appointment and dismissal of the managing director lie in the exclusive entitlement of the general shareholders' meeting, the selection, appointment and dismissal of the procurator fall within the competence of the managing director, provided that the Articles of Association/Memorandum of Association allow the appointment of a procurator, and that all related authority is not explicitly vested to the general shareholders' meeting.

All these requirements approximate the procurator to a maximum degree to the managing

ство на търговеца. По аргумент на по-силното основание, за да упълномощава трето лице – адвокат, да представлява процесуално търговеца пред съд, прокуристът следва сам да разполага с това правомощие. Нещо повече, съгласно ТЗ съществуват лимитирани възможности за ограничаване на правомощията на прокуриста. Тези възможности са уредени в чл. 22 (1) ТЗ, съгласно който прокуристът няма право да отчуждава и да обременява с тежести недвижими имоти на търговеца, освен ако е специално упълномощен и упълномощаването му може да бъде ограничено само за дейността на отделен клон.

Аргументи в полза на представителството на търговец пред Търговския регистър от прокурист дава и фактът, че анализът на уредбата относно вписването на управителя, разполагащ с неограничени правомощия за представителство на дружеството и прокуриста показва почти сходна процедура и изисквания. Назначаването на управителя, също както и упълномощаването на прокуриста, следва да бъдат заявени за вписване в Търговския регистър. При вписването както на управителя, така и на прокуриста в Търговския регистър се представя образец от подписа на съответното лице. И управителят, и прокуристът придобиват това свое качество от момента на вписването им в Търговския регистър по досието на търговеца, а ограничаването на представителната им власт е непротивопоставимо по отношение на трети лица.

На практика най-съществената разлика между правомощията на управителя и прокуриста е фактът, че изборът, назначаването и освобождаването на управителя е изключително правомощие на общото събрание на съдружниците, докато при предвидена в учредителния акт / дружествения договор на дружеството възможност за назначаване на прокурист и в случай че това правомощие не е изрично предоставено на съответното общо събрание управителят е компетентен да избира, назначава и освобождава прокуриста.

Всички тези изисквания в максимална степен доближават прокуриста до управителя

director and ensure adequate guarantees for the legitimacy of the former to represent the company for the purpose of commercial registration.

An inconsistency exists between the procurator regulation in the CA and the practice of the Commercial Register, which entails a perception that the procurator lacks representation powers to undertake actions on behalf of the trading entity before the Commercial Register. An explicit regulation that provides for the option of procurator representation in the case in question would lead to a more consistent practice to be followed by officials of the Commercial Register, and would considerably facilitate traders.

и създават достатъчно гаранции за неговата легитимация да представлява дружеството с оглед търговската регистрация.

Има несъответствие между уредбата на прокурата в ТЗ и практиката при функционирането на Търговския регистър, която застъпва схващането за липсата на представителни правомощия на прокуриста за осъществяване на действия от името на търговеца пред Търговския регистър. Изричната уредба, предвиждаща възможността за представителство на прокуриста във визирания случай ще уеднакви практиката на различните служители от Търговския регистър и в значителна степен ще улесни търговците.

TAXATION

ДАНЪЧНО ПРАВО

TAXATION OF NON-CASH INCOME OF NATURAL PERSONS

ОБЛАГАНЕ НА НЕПАРИЧНИЯ ДОХОД НА ФИЗИЧЕСКИТЕ ЛИЦА

Alexander Stefanov

Александър Стефанов

In commercial turnover, especially in cases of senior management staff, remuneration is often paid not only in cash but also in the form of other fringe benefits, which also have certain value.

In relation to such added value to the remuneration, tax legislation arranges income of natural persons as 'cash' and 'non-cash', both subject to taxation.

Pursuant to Article 10 of the Personal Income Tax Act (PITA), for the purpose of enabling taxation, non-cash income shall be quantified in Bulgarian lev at market price, dating the time of acquisition.

The term 'market price' is defined in § 1(8) of the Supplementary Provisions of the Tax and Social Insurance Procedure Code in relation to § 1(9) of the PITA. Accordingly, the market

Често в търговския оборот възнагражденията, особено на висшия управленски персонал, се заплащат не само в пари, но и под формата на други социални придобивки, които също имат определена стойност.

Именно във връзка с тази практика на „добавена стойност“ към възнагражденията, в данъчното законодателство доходите на физическите лица са разделени на парични и непарични и е предвидено тези т. нар. „непарични доходи“ също да подлежат на облагане.

Според чл. 10 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), за да могат да се обложат с данък, непаричните доходи се остойностяват в български левове към датата на придобиването им по пазарна цена.

Понятието пазарна цена е определено в § 1, т. 8 от Допълнителните разпоредби на Данъч-

price is the amount, net of added value tax and excise duties, which would be paid for identical or similar goods or services, should a transaction be carried out under the same conditions between unrelated parties.

Therefore, given the current legal regulation and the process of its implementation (e.g. Explanatory Note No. 26X22 of 30 November 2007 by the National Revenue Agency), notwithstanding the phrasing of the relevant management employment agreement (director, manager, etc.), a tax obligation shall be realised for managers in relation to their physical fringe benefits (company car, company housing and other privileges) as per the procedure for levying personal income tax.

Concurrently, in practice, the hypothetical wording of the term 'market price' raises a number of questions concerning who shall judge (and how) on the consistency or similarity of conditions, goods and/or services obtained by management staff, and to what extent such evaluation could be considered accurate. With the existing identifiers, there is no guarantee that cases, where considerably diverse prices can be paid for the same goods and/or services under real market conditions, have been taken into consideration and can be accordingly reflected when determining the tax base.

Furthermore, the law does not take note of relevant benefits having a different more specifically a potentially lower value depending on the person in question obtaining the benefits. In addition, such value is further determined by the opportunity for conscious consumer choice. Besides, the acquisition price paid by the firm for the relevant assets can be even lower than the market value, which by itself is an incentive to offer these fringe benefits in the first place.

A partial compensation can be considered the fact, that expenses for the relevant non-cash remuneration can be recognised as company costs for tax purposes from the perspective of the company employing the person in question. The requirement of such recognition is that said expenses are incurred in connection with company business operations and are also substantiated in document form.

но-осигурителния процесуален кодекс във връзка с § 1, т.9 от ЗДДФЛ. Това е сумата, без данък върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани.

Това означава, че при настоящата законова регламентация и практиката по прилагането ѝ (вж. напр. Разяснение №26X22 от 30.11.2007 г. на НАП), независимо от формулировката в съответния мениджърски или друг договор, за съответния ръководител би възникнало данъчно задължение във връзка с предоставеното му имуществено благо (служебен автомобил, служебно жилище и други привилегии) по реда за облагане на доходите на физическите лица.

Същевременно, на практика хипотетичната формулировка на „пазарната цена“ поставя ред въпроси относно това, кой и как следва да прецени еднаквостта или сходството на условията, стоките и/или услугите, които управленският персонал получава и доколко тази преценка може да бъде точна. При сега съществуващите идентификатори няма гаранция, че случаите, при които в реални пазарни условия за една и съща стока и/или услуга могат да бъдат платени значително различаващи се цени не са взети предвид и съответно не могат да бъдат отразени при определянето на данъчната основа.

Законодателството също така не отчита факта, че съответните блага могат да имат и различна или по-скоро по-ниска стойност за съответните лица, които ги получават. Тази стойност се определя и от предоставената възможност за осъзнат потребителски избор. От своя страна, стойността на придобиване за фирмата на съответното имущество може да бъде дори по-ниска от пазарната, което именно ги мотивира да предложат социалната придобивка.

Като частична компенсация може да се разглежда обстоятелството, че така направените разходи за съответното непарично възнаграждение от гледна точка на дружеството, наело съответното лице, биха могли да бъдат признати за данъчни цели като разходи на дружеството, като условие за признаването е същите да са извършени във връзка с дейността на фирмата и да бъдат документално обосновани.

Nonetheless, the status quo leaves the impression that the approach to non-cash income tax treatment is somewhat imprecise and hypothetical. Although such taxation is not without logic, and is justifiable in view of the legal interest of the fisc manifested in taxing all incomes of citizens and preventing the occurrence of a privileged status for certain persons with regard to specific property benefits they have obtained, the final outcome might be unfair treatment and an infringement upon the interest of these same citizens.

On the premise of the aforementioned, the lack of a completely objective and case sensitive mechanism for non-cash income assessment shall be rectified by the introduction of further assessment criteria, both in number and detail, which would take into account the different aspects of non-cash income quantification. Moreover, any formalistic approach should be abandoned, while flexible and dynamic indicators enabling just calculations are clearly defined.

Въпреки това обаче, се създава впечатлението за непрецизност и хипотетичност на подхода за данъчно облагане на непаричните доходи. Макар само по себе си такова облагане да не е лишено от логика и да е обосновано с оглед законните интереси на фиска за облагане на всички доходи на гражданите и недопускането определени лица да бъдат привилегирани по отношение на определени имуществени блага, които са получили, накрая би могло да се стигне до несправедливо третиране и накърняване на интересите на същите тези граждани.

Поради гореизложените съображения, липсата на напълно обективен и годен за съобразяване с всеки конкретен случай механизъм за оценка на непаричните доходи следва да бъде преодолян чрез въвеждане на повече и по-подробни критерии за оценка, които да държат сметка за различните аспекти на остойностяването при непаричните доходи като не се подхожда формално, а се дефинират гъвкави и динамични показатели, даващи възможност за справедливо изчисление.

NEWS IN THE LEGISLATION

1. The Environmental Protection Act was amended by SG, Issue 52 of 6 June 2008. The amendment introduces an 'eco fee', to be paid by persons who own motor vehicles which cause air pollution, damage to the ozone layer and climate change. The eco fee shall be paid in the form of a one-time contribution, upon initial registration. However, no ordinance specifying the procedure for determining and paying the fee has yet been adopted.

2. The Municipal Property Act was amended by SG, Issue 52 of 6 June 2008. The amendment regulates in detail the procedure for management and disposal of property and chattels owned by municipalities. The Act stipulates that leasing and disposal of property and chattels owned by the municipality shall be effected through a public tender or publicly announced competition, unless otherwise specified by the law. According to the amendments, the Mu-

НОВОСТИ В ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО

1. С ДВ, бр. 52 от 06.06.2008 г. е изменен Законът за опазване на околната среда, като се въвежда екотакса, дължима от лицата, притежаващи моторни превозни средства, които причиняват замърсяване на атмосферния въздух, нарушаване на озоновия слой и промяна в климата. Таксата ще се заплаща еднократно при първа регистрация, като все още не е приета наредба, която да конкретизира реда за определянето и плащането на таксата.

2. С ДВ, бр. 52 от 06.06.2008 г. е изменен Законът за общинската собственост, като се урежда подробно редът за управлението и разпореждането с имоти и вещи - общинска собственост. Предоставянето под наем и разпореждането на имоти и вещи - общинска собственост се предвижда да се извършва чрез публичен търг или публично оповестен конкурс, освен ако в закона не е предвидено друго. Промените предвиждат в Столична-

municipal Council, in Sofia Municipality and the towns divided into municipal wards, shall determine the powers vested in mayors of wards related to granting disposal, holding tenders or competitions and executing lease agreements, or administering the property granted to the mayor for management within the ward's territory. Municipalities shall maintain a public register of municipal property disposal deals, which should contain entries pertaining to the tax valuation of the property, the valuation determined by the Municipal Council and the final price of the deal, as well as the manner of disposal, i.e. by a public tender, publicly announced competition or a decision of the Municipal Council.

3. Ordinance No. 41 of 11 June 2008, concerning requirements for the content of rationale of the price of shares of a public company, including the implementation of evaluation methods in cases of reorganization of contracts for joint venture and tender offering, was published in SG, Issue 59 of 1 July 2008. This ordinance regulates requirements for the rationale of fair pricing of shares of a public company, including implementation of evaluation methods in the event of reorganization of commercial companies with the participation of at least one public company, as well as in cases where a public company has executed a joint venture contract pursuant to the provisions of Article 126(b) of the Public Offering of Securities Act.

4. Ordinance No.16 of 9 June 2004, regarding the servitudes of energy sites, was amended by SG, No. 77 of 2 September 2008. Pending the approval of the cadastre map and cadastre register, the energy site and the servitude zone shall be reflected on the map of restituted ownership of the respective land. The Ordinance specifies the provisions regulating the requirements and procedure for exercising the servitude rights established with regard to sites where extraction, storage, transportation and processing of crude oil and petroleum products are performed. Prohibitions within servitude areas of oil pipelines include undertaking any construction works, storage of scraps, development of firing ranges or other grounds for similar purposes, planting orchards or other gardens, ploughing in the earth deeper than 0,3 m, as well as other activities.

та община и в градовете с районно деление общинският съвет да определя правомощията на кметовете на райони по предоставяне за управление, по провеждане на търгове или конкурси и сключване на договори за наем или за разпореждане с имотите на територията на района, които са им предоставени за управление. Предвижда се в общините да се поддържа публичен регистър за разпоредителните сделки с общинските имоти, като в него да се вписват данъчната оценка на имотите, оценка, определена от общинския съвет и крайна цена на сделката, начин на разпореждане - чрез публичен търг, публично оповестен конкурс или решение на общинския съвет.

3. В ДВ, бр. 59 от 1.07.2008 г. е обнародвана Наредба № 41 от 11.06.2008 г. за изискванията към съдържанието на обосновката на цената на акциите на публично дружество, включително към прилагането на оценъчни методи, в случаите на преобразуване, договор за съвместно предприятие и търгово предлагане. С наредбата се уреждат изискванията към съдържанието на обосновката на справедливата цена на акциите на публично дружество, включително към прилагането на оценъчните методи, в случаите на преобразуване на търговски дружества с участието най-малко на едно публично дружество и в случаите на сключване от публично дружество на договор за съвместно предприятие при условията на чл. 126б от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК).

4. С ДВ., бр. 77 от 2.09.2008 г. е изменена Наредба № 16 от 9.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти. До приемането на кадастралната карта и кадастралния регистър енергийният обект и сервитутната зона се отразяват в картата на възстановената собственост на съответното землище. Конкретизират се разпоредбите за условията и реда за упражняване на сервитутните права, учредени за обекти за добив, съхранение, пренос и преобразуване на нефт и нефтопродукти. В сервитута на нефтопроводите се забранява всякакъв вид строителство, складиране на вторични суровини, изграждане на стрелбища и полигони и др., както и засаждане на овощни и други градини, разо-

5. A new Condominium Ownership Management Act was adopted by SG, Issue 6 of 23 January 2009. The new Act repeals the former Regulations for Condominium Ownership Management, Order and Supervision of 1951. The Act regulates the management of common parts of buildings which are subject to the condominium ownership agreements, as well as the rights and obligations of owners and occupants of autonomous sites or parts thereof. The management encompasses the procedure and supervision in respect of the utilisation and maintenance of common parts, the observance of internal order in buildings subject to condominium management, as well as supervision of fulfilment of obligations by owners and occupants. The Act, effective 1 May 2009, provides for a general meeting and managing board (condominium management bodies), where during the general meeting decisions on changes, repair and maintenance works related to the condominium are made, while the managing board oversees their implementation.

6. The Public Offering of Securities Act was amended by SG, Issue 23 of 27 March 2009. The amendments ruled out the requirement for notarisation of the power of attorney granted for participation in a general meeting. Another provision dropped on account of the amendments, is the former stipulation where a member of the board of directors, or the supervisory and managing boards, respectively, shall not be entitled to represent a shareholder. The period for announcing the notice of general meeting was also amended from 45 to 30 days. The notice of general meeting shall include more detailed information about the conditions and the procedure for exercising shareholders rights related to their participation in the relevant general meeting. In addition, the notice shall explicitly specify the date for nominating persons eligible to participate and vote in the general meeting of the company. The notice of general meeting shall be published on the company's website, announced in the Commercial Register and a type of media selected by the company, where the requirement for incorporating a major daily newspaper was dropped.

7. The Payment Services and Payment Systems Act was adopted by SG, Issue 23 of 27 March

раване на земята на дълбочина повече от 0.3 м и т.н.

5. С ДВ, бр. 6 от 23.01.2009г. е приет нов Закон за управление на етажната собственост. Новият закон отменя досега действащия Правилник за управление, реда и надзора в етажната собственост от 1951г. Законът урежда управлението на общите части на сгради в режим на етажна собственост, както и правата и задълженията на собствениците и обитателите на самостоятелни обекти или на части от тях. Управлението обхваща реда и контрола върху ползването и поддържането на общите части и спазването на вътрешния ред в сграда в режим на етажна собственост, както и контрола върху изпълнението на задълженията на собствениците и обитателите. Като органи на управление Законът предвижда общо събрание и управителен съвет, като на общото събрание се взимат решенията за промените, ремонтните дейности и поддръжката на етажната собственост, а управителният съвет следи за изпълнението на взетите решения. Законът е в сила от 1.05.2009 г.

6. С ДВ, бр. 23 от 27.03.2009г. е изменен Законът за публичното предлагане на ценни книжа. След промените отпадна извикването за нотариална заверка на пълномощното за участие в общо събрание. Отпада и ограничението член на съвета на директорите, съответно на надзорния и управителния съвет, да не може да представлява акционер. Променен е и срокът за обявяване на поканата за общо събрание от 45 на 30 дни. Поканата за общо събрание следва да включва по-детайлна информация за условията и реда за упражняване правата на акционерите, свързани с участието им в общото събрание, както и изрично да посочва датата, към която се определят лицата, имащи право да участват и да гласуват в общото събрание на дружеството. Поканата за общо събрание следва да бъде публикувана на интернет страницата на дружеството, да бъде обявена в Търговския регистър и посредством избрана от дружеството медия, като отпада изискването за използване на централен всекидневник.

7. С ДВ, бр. 23 от 27.03.2009 г. е приет Закон за платежните услуги и платежните систе-

2009. The Act regulates the requirements regarding operations of providers of payments services and types of payment services; the conditions and procedure for licensing payment institutions and carrying out operations by said institutions; requirements as to the provision of information when carrying out payment services; the rights and obligations of parties in payment service interactions; the conditions and procedure for carrying out operations by electronic money companies; the conditions and procedure for licensing and carrying out operations by payment systems; the payment supervision; the procedure for out-of-court settlement of disputes relating to the provision of payment services. Exceptions to the application scope of the Act are exhaustively listed. The Act also sets forth the rules and conditions pertaining to the operation of payment institutions, the requirements concerning the operation of payment systems and the particularities for performing payment supervisions. The Act is effective as of 1 November 2009.

8. Issue 44, SG, of 12 June 2009 repealed Section V, Automobiles, of the Excise Duties and Tax Warehouses Act. Following the 2007 amendment, which removed coffee from the list of excise goods, by virtue of this latest amendment to the Act, automobiles are also excluded from the groups of excisable commodities. The amendment, which is to go into effect on 1 January 2010, may be expected to stimulate the market of new automobiles and result in its liberalisation.

9. Issue 44, SG, of 12 June 2009 initiated the adoption of The Citizens' Direct Participation in State and Local Government Act and repealed the Referendum Act, which regulated the forms of direct involvement of citizens in state and local governing, as well as the procedure for holding and organising such participation. The new Act lays down, for the first time in the legislative framework, an option for a national referendum proposal to be made directly by citizens. Pursuant to the law, an initiation committee, comprising citizens who hold voting rights, shall be eligible to table such a proposal, provided that the committee has collected a minimum of 200,000 signatures from citizens who also hold voting rights.

ми. Законът урежда изискванията към дейността на доставчиците на платежни услуги и видовете платежни услуги; условията и реда за лицензиране и осъществяване на дейност от платежните институции; изискванията за предоставяне на информация при извършване на платежни услуги; правата и задълженията на страните при извършването на платежни услуги; условията и реда за осъществяване на дейност от дружествата за електронни пари; условията и реда за лицензиране и осъществяване на дейност от платежните системи; платежния надзор; реда за извънсъдебно разрешаване на спорове във връзка с предоставянето на платежни услуги. Изчерпателно са изброени изключенията от приложното поле на Закона. Уредени са правилата и условията за извършване дейността на Платежните институции, изискванията към дейността на платежните системи, осъществяването на платежния надзор. Законът влиза в сила от 1.11.2009 г.

8. С ДВ бр. 44 от 12.06.2009 г. в Закона за акцизите и данъчните складове е отменен Раздел V „Автомобили“. След като през 2007 г. кафето беше изключено от списъка на акцизните стоки, с това последно изменение в закона и автомобилите отпадат от облагаемите с акцизен данък стоки. Може да се очаква изменението, което влиза в сила от 01.01.2010 г., да стимулира пазара на нови автомобили и да доведе до либерализирането му.

9. С ДВ бр. 44 от 12.06.2009 г. е приет Закон за пряко участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление и е отменен Закона за допитване до народа, който уреждаше формите на пряко участие на гражданите при осъществяване на държавната и местната власт, както и реда за провеждането и организирането на това участие. Новият закон за първи път урежда възможността предложение за произвеждане на национален референдум да бъде направено пряко от гражданите. Според закона на такова предложение има право инициативен комитет на граждани с избирателни права, събрал не по-малко от 200 000 подписа на граждани, които също притежават избирателни права.

QUESTIONS AND ANSWERS

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

1. What is the deadline for announcement of annual financial statements of commercial companies in the Commercial Register? What is the situation with companies that have not been re-registered as per the Commercial Register Act?

According to the new § 9a of the Transitional and Final Provisions of the Accountancy Act, effective 30 May 2008, trading entities, which were re-registered in the new Commercial Register from 1 January to 31 May of the respective year, shall register and submit their financial statements for announcement in the Commercial Register by 30 June of the same year. Subject to disclosure shall be statements from 2007 on, to the year preceding the re-registration year inclusive, e.g. when re-registering in 2008, the 2007 statement shall be announced; when re-registering in 2009, the 2007 and 2008 statements; when re-registering in 2010, the statements for 2007, 2008 and 2009. Traders re-registered from 1 June to 31 December of the respective year are still obliged to submit their financial statements by 30 June, as per the procedure effective thus far, where, upon re-registration, they shall submit their financial statements for announcement in the Commercial Register within a three-month period from the re-registration date following the abovementioned scheme, i.e. from 2007 to the year preceding the re-registration year, inclusive.

2. Is overtime (labour) remuneration included in the basis for determining compensation due by the employer when terminating an employment agreement?

Pursuant to the Labour Code (LC) and the Regulation on Employment Remuneration Structure and Organization (the Regulation), the basis for calculation of the compensation due by the employer in the event of employment agreement termination includes the last monthly gross employment remuneration received by the employee (Articles 228(1) and 331(2) of the LC). It incorporates the basic

1. В какъв срок следва да се обявяват годишните финансови отчети на търговските дружества в Търговския регистър? Какво е положението при дружествата, които не са пререгистрирани по Закона за търговския регистър?

Съгласно новия § 9а от преходните и заключителни разпоредби на Закона за счетоводството, в сила от 30.05.2008 г., търговците, които са пререгистрирани в новия търговски регистър в периода от 1 януари до 31 май на съответната година, заявяват и представят за обявяване в търговския регистър годишните си финансови отчети в срок до 30 юни на същата година, като следва да бъдат обявени отчетите за годините от 2007 г. до годината, предхождаща годината на пререгистрация включително, например: при пререгистрация през 2008 г. - отчета за 2007 г.; при пререгистрация през 2009 г. - отчетите за 2007 и 2008 г.; при пререгистрация през 2010 г. - отчетите за 2007, 2008 и 2009 г. За търговците, които са пререгистрирани в периода от 1 юни до 31 декември на съответната година остава в сила задължението да представят отчетите си до 30 юни по досегашния ред, като след пререгистрацията си те заявяват и представят за обявяване и в търговския регистър годишните си финансови отчети в тримесечен срок от датата на пререгистрация по същата схема (за годините от 2007 г. до годината, предхождаща годината на пререгистрация включително).

2. Включва ли се възнаграждението за извънреден труд в базата за определяне на обезщетението, дължимо от работодателя при прекратяване на трудовия договор?

Според Кодекса на труда (КТ) и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (Наредбата) базата за определяне на обезщетението при прекратяване на трудовия договор, дължимо от работодателя, е последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение (чл. 228, ал. 1 и чл. 331, ал. 2 от КТ), в което се включват

employment remuneration as set out by the employment agreement, additional remuneration amounts of a permanent nature, as well as some other stipulated elements, with overtime wages not falling within these elements. The Regulation specifies thoroughly two types of additional employment remuneration of a permanent nature, which do not encompass overtime (labour) wages. Any additional remuneration which is paid on a permanent basis, together with the basic remuneration due for the respective period, and which depends solely on the actual worked hours, is also defined as remuneration of a permanent nature. The fact that overtime labour is prohibited by law should be taken into account (Article 143(2) of the LC). Overtime labour is allowed solely as an exception in explicitly regulated cases, therefore can be understood as of an incidental nature. Consequently, the remuneration for such labour shall not be included in the gross employment remuneration as a basis for determining the compensation under Articles 228 and 331(2) of the LC in the event of employment agreement termination.

3. Can a debtor in a public claim against whom precautionary measures have been imposed, as per the procedure of the Tax and Social Insurance Procedure Code, replace the measures imposed upon him by proposing another person's assets as security?

Such a replacement is possible, upon the debtor's initiative. However, in order to effect the replacement, consent should be given by the claimant, the public enforcement agent and the owner or holder of the real estates, chattels or bank accounts specified by the debtor.

4. Is income from the distribution of a dividend or liquidation quota in favour of a foreign legal person subject to lavy in the state the income was achieved?

The income arising from the distribution of a dividend or liquidation quota is exempt from lavy in the state the income originates from in the cases where dividends and liquidation quotas are distributed in favour of a foreign legal person who is resident for tax purposes in a Member State of the European Union or

основното трудово възнаграждение, определено с трудовия договор, допълнителните възнаграждения, които имат постоянен характер, както и някои други изрично посочени елементи, като възнаграждението за извънреден труд не попада между тях. Наредбата изчерпателно посочва 2 вида допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер (те не включват възнаграждението за извънреден труд), както и определя за възнаграждения с постоянен характер и допълнителните възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време. Следва да се има предвид и че извънредният труд е забранен от закона (чл. 143, ал. 2 КТ) и се допуска само по изключение в изрично посочени случаи, т.е. има инцидентен характер. Следователно, възнаграждението за него не следва да се включва в брутно трудово възнаграждение като база за определяне на обезщетенията по чл. 228 и чл. 331, ал. 2 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение.

3. Може ли лице длъжник по публично вземане, на което са наложени обезпечителни мерки по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс да извърши замяна на наложените му мерки, като предложи за обезпечение чуждо имущество?

Такава замяна е възможно да бъде извършена, по инициатива на длъжника. За да бъде извършена замяната, обаче е необходимо наличието на съгласие на вискателя, публичния изпълнител и собственика или титуляра на посочените от длъжника недвижими имоти, движими вещи или банкови сметки.

4. Подлежат ли на облагане с данък при източника доходите от разпределението на дивидент или ликвидационен дял в полза на чуждестранно юридическо лице?

Независимо от срока на притежаване на инвестицията в българското дружество, както и от размера на притежавания дял от капитала, доходите от разпределение на дивидент или ликвидационен дял са освободени от облагане с данък при източника,

in a country which is party to the Agreement on the European Economic Area. This is a valid rule regardless of the period of possession of an investment in a Bulgarian company and the amount of the equity share held.

5. Is it possible for shareholders in a Bulgarian public company to exercise their voting rights in the general meeting of the company, without being present in the Republic of Bulgaria and without having explicitly authorised a representative to attend the meeting?

Pursuant to the provisions of the Public Offering of Securities Act, shareholders are entitled to exercise their voting rights prior to the date of the general meeting by means of correspondence, using regular or electronic mail, courier, or another technically feasible method, so long as this option is stipulated by the Articles of Association of the given public company. In order for the voting by correspondence to be valid, the vote needs to have been received by the company no later than the day preceding the general meeting.

6. Are rulings that reject the admittance of evidence in litigations subject to separate appeal as per the procedure of the Code of Civil Procedure (effective 1 March 2008)?

Such rulings do not obstruct the course of the proceedings. Yet, by rejecting the admittance of evidence in a given court case, the court can compromise the right of defence of the party concerned, which, in turn, can lead to a flaw in the final judgement of the ruling court. Should the abovementioned be the case, the unsound court judgement is subject to appeal before a higher court, where all arguments of the party attesting to the compromised right of defence should be presented in the new legal proceedings. The rulings can be annulled by the ruling court itself, owing to any change in circumstances, error or omission (grounds set out in Article 253 of the Civil Procedure Code).

когато дивидентите и ликвидационните дялове са разпределени в полза на чуждестранно юридическо лице, което е местно лице за данъчни цели на държава-членка на Европейския съюз, или на държава, която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

5. Възможно ли е акционер в българско публично дружество да упражни правото си на глас в общото събрание, без да присъства на територията на Република България и без да е упълномощил изрично свой представител, който да присъства на събранието?

Съгласно разпоредбите на Закона за публичното предлагане на ценни книжа, акционерът би могъл да упражни правото си на глас, преди датата на общото събрание, чрез кореспонденция, като използва поща, включително електронна поща, куриер или друг технически възможен начин, стига това да е предвидено като възможност в устава на конкретното публично дружество. За да е валидно гласуването чрез кореспонденция е необходимо, вотът да е получен от дружеството не по-късно от деня, предхождащ датата на общото събрание.

6. Подлежат ли на самостоятелно обжалване по реда на Гражданския процесуален кодекс (в сила от 01.03.2008г.) определенията, с които се отказва допускането на доказателства по делото?

Тези определения не преграждат хода на производството, но с отказа за допускане на доказателства по делото, съдът може да засегне правото на защита на страната, което от своя страна, да доведе до порок в крайното решение на тази съдебна инстанция. В тази връзка опороченото решение подлежи на обжалване пред гореинстанционен съд, като при това производство следва да се изгъкнат всички аргументи на страната за нарушеното право на защита. Самите определения могат да бъдат отменени от съда, които ги е постановил, вследствие на изменение на обстоятелствата, грешка или пропуск (основание - чл. 253 от ГПК).

Published by:

PENKOV, MARKOV & PARTNERS
ATTORNEYS AT LAW

Penkov, Markov & Partners provides comprehensive legal services in all major spheres of business activities:

- ✓ company law & commercial contracts
mergers and acquisitions
privatization & foreign investments
- ✓ competition & antitrust
trademarks
leasing, license & know-how agreements
- ✓ mortgages, pledges & other securities
litigation & arbitration
insurance, banking & finance law
- ✓ tax & customs law
labour & social security law
energy & natural resources, environmental law
- ✓ real estate transactions & construction law
finance project
public procurement procedures
- ✓ bankruptcy and creditors' rights
information technology, media & telecommunication

The team work of more than 50 attorneys-at-law and advisors, ensures continuous commitment, high quality and effectiveness of the legal service, provided in order to find the best innovative and practical solution together with the client.

Penkov, Markov & Partners, through its offices in **Sofia, Bourgas, Rousse, Lovech, Dobrich, Pleven, Varna, Stara Zagora** and **Vratza** covers the whole country.

Penkov, Markov & Partners is Member for Bulgaria of Lex Mundi (the World's Leading Association of Independent Law Firms) and Associated Member of Eurojuris, Germany.

Penkov, Markov & Partners is the first Bulgarian law firm certified with the Quality Management Certification ISO 9001:2000 issued by Bureau Veritas Certification.

FOR CONTACTS:

Head office: Iztok Distr., Bl. 22, Entr. A, (24,Tzarigradsko Shose Blvd.) 1113 Sofia, Bulgaria
Telephone: (+359 2) 971 3935; **Fax:** (+359 2) 971 1191; **E-mail:** lawyers@penkov-markov.eu
www.penkov-markov.eu

